

altid have vundet Noget. Jeg mener overhovedet, at man skulde have givet Justitiarius i Criminal- og Politiretten friere Hænder, end Lovforslaget gjør. Der er efter hans Anmodning til Udvalget i Folkethinget foregaaet en Endring i Lovudkastet, som skulde hjælpe lidt paa hans Stilling. Der staaer nemlig i Lovforslaget, at der for Fremtiden skal være 4 Criminalkamre, der nærmest — det er dette Ord, hvorpaa Eftertrykket huler — nærmest skulde beskæftige sig med Undersøgelsen og Behandlingen af criminelle Sager. Da jeg læste dette, troede jeg, at Meningen var den, at disse 4 Dommere ikke blot skulde behandle criminelle Sager i egentlig Forstand, men ogsaa, som de hidtil have gjort, Politisager; men det er ikke Meningen. Der stod i det oprindelige Udcast, at disse Mænd alene skulde beskæftige sig med criminelle Sager. Criminalretten androg paa, at dette Ord „alene“ maatte udgaae, og det er derfor substitueret med Ordet „nærmest“, uden at Justitiarius har havt Deel i denne Redaktionsforandring. Deri skal ligge, at naar til en vis Tid Criminalkamrene kunne afgive en enkelt Dommer til Baretagelsen af Civilkamrene eller andet Arbejde, saa er det lagt i Justitiarius Hænder at drage Omsorg herfor. Men det forekommer mig, at dette ikke er tilstrækkeligt, og at selv den Tanke, man saaledes har villet antyde, ikke har faaet sit tilbørlige Udtryk. Jeg skal ikke i Dieblisset opholde mig ved Ordningen af de 4 Criminalkamre, navnlig Bestemmelsen om, at disse skulde for Fremtiden, ligesom tidligere, vedligeholde Domsmagten i Thyssager, Bedragerisager og, hvad der gjerne kunde være tilføjet, Hælerisager. Dette skal jeg komme til ved at omtale de to ny Politiretters Omraade.

Jeg skal nu gaae over til den næste Paragraph, ved hvilken jeg iøvrigt ikke har Meget at bemærke. Den angaaer, som det høje Thing vil vide, private Politisager, indeholder en Forandring af de nuværende Regler, hvorefter Politidirecteuren altid er den, der henviser saadanne til Politiretten. Fremdeles indeholder den en anden Bestemmelse, hvorved den ham tidligere alene betrøede Ret til at give Hensstand med Gebhyerne i private Politisager op-

hæves. Jeg gjør blot opmærksom paa, at den indeholder to Regler for Behandlingen af private Politisager, hvoraf den første endogsaa er meget vigtig.

Jeg gaaer derefter til § 3. § 3 er jo vistnok en af de Paragrapher, som væsentligst har bidraget til at forstærke dette Lovforslag den store Værd, som det har nydt i det andet Thing. Den ophæver nemlig Politidirecteurens Protokol, men dog, det maa vel agtes, ikke fuldstændigt, med andre Ord, den søger i Kjøbenhavn, idetmindste i en enkelt Retning, at stille den judicielle Myndighed uafhængig af den administrative, at udstille Retspleien fra Dvirghedsforvaltningerne. Det er jo ganske vist noget Godt og Ansælgigt, men jeg har allerede forrige Gang gjort opmærksom paa, at man dog bør see lidt nøjere paa denne Paragraph, at den synes at love Mere, end den i Virkeligheden holder. Det er jo meget langt fra, at Politidirecteuren er bleven berøvet al Dommermyndighed; han har vedligeholdt den efter Lovforslaget i fire Brancher af stor Betydning: Antallet af de Sager, som han, skjøndt Dvirghedsperson, fremtidig vil komme til at afgjøre som Dommer, vil vistnok idetmindste beløbe sig til et Par Tusinde. Det er altsaa kun delvis, at den Protokol, som i de sidste Maanedes har erholdt en saa frygtelig, en saa farlig Character — thi det er først i de sidste Par Maanedes, at den er bleven saa forhadt — ophæves. Jeg skal iøvrigt ikke have Meget at erindre imod, at man beholder disse fire Afdelinger under Politidirecteurens Protokol, hvis Lovforslaget ophøies til endelig Lov, men jeg tror dog, at det forjente Undersøgelse fra Landstingets Side, om man ikke skulde være istand til at udstille enkelte af Sagerne, gjøre en vis Begrænsning, saa at det lykkes Landstinget endnu i højere Grad at fuldbyrde Retspleiens Afskillelse fra Forvaltningen. — Man maa iøvrigt ikke troe, selv affect fra den omtalte Protokol, at det er lykkes at stille Politidirecteuren udenfor Retspleien i Criminal- og Politiretten. Som Dvirghedsperson med Hensyn til criminelle Sager, som Amtmand, om jeg maa kalde det saaledes, i Kjøbenhavn er det rigtigt og naturligt, at han decreterer Action, ialtsald indtil vi faae en større Reform